

XXIX.

МЪКЪИТЪ СЪ ВОДА.

Трудно бы си съставилъ чловѣкъ право понятіе за яростта и обезсърчанъето на Арбуеза като гледаше че и най тайнытъ му кознетворства са осуетяхахъ отъ необъяснимы обстоятелства. Ако и да обичаше Жозе, той не можаше да му прости дѣто са еви тѣй внезапно въ затвора на Долора. Но той никакво подозрѣніе не можаше да има противъ него; освѣнъ туй, ако Долора и да възбуждаше блудническытъ му страсти, но Жозе, като угодяваше на каприцитъ му, бѣше му по драгъ и отъ самата Долора.

Бѣше деньтъ за мъкытъ. *Ауто-да-фе* то приближаваше и многочисленны осѣдени щехъ да предстанжтъ на ужасната онъзи сцена, която трая три вѣка. Жозе, смѣлъ вынагы, влѣзе прѣ инквизитора който лежѣше още подиръ една безъ снъ ношъ. При вида на любимеца, Арбуезъ са намрѣщи. Жозе никакъ не са смути, и като пристѣпи до най послѣднето стѣпало на възвышеніето, дѣто стоеше царскыйтъ онзи одѣръ:

— Има ли да ми заповѣдате нѣщо, Преосвещенный, рече той съпрятенъ гласъ.

— Много си дързѣкъ, напстина, рече Арбуезъ; подиръ ношесната сцена, смѣещъ ли ёще да са евявашъ напредъ ми?

— Ваше Преосвещенство ми заповѣдахте да вы видѣхъ преди мъкытъ.

— Азъ мисляхъ Жозе за вѣренъ, а той не е; рече Арбуезъ.

— Мигаръ съмъ са изложилъ на немилостта на Ваше Преосвещенство, защото съмъ бдилъ за безопасността ви, и защото искахъ да преварѣхъ, споредъ силата си бурята?

— Толкъсь ли смы прочее слабы щото да треперемъ

ТАЙН. на ИНКВИЗ.